

[Hans Hækkerup.]

over, at ministeren ikke havde held til at få dette igennem i regeringen, og derfor har han valgt i stedet for at foretage en ændring af terminologien. Nu siger han „kommunerne“ og „kommunalbestyrelsen“, hvor det drejer sig om de tidligere primærkommuner, bykommuner og sognekommuner, medens han fremtidig for den anden kommunetype vil anvende betegnelsen „antskommune“, „amtsråd“ og „amtskommunal myndighed“. Det kan jeg egentlig godt forstå, selv om jeg principielt mener, at man næppe bør bøje sig for, at folk i almindelighed ikke kan forstå udtrykket primærkommunal og sekundærkommunal. Jeg kan godt forstå ministerens argumentation, men jeg udstøder altså et lille hjertesuk over det.

Endelig er der to reelle ændringer i lovforslaget. Den ene er, at vejtilskudslovens § 9 ophæves. Den bestemmer jo, at der kan ydes særlig refusion til kommuner, hvis vejnet belastes af koncessionerede omnibusruter. Ministeren motiverer det med, at ophævelsen af reglen ud over at medføre en administrativ forenkling også betyder en besparelse for statskassen på de 4 mill. kr., som hidtil er ydet i tilskud til 150 kommuner. I konsekvens af den holdning, som mit parti indtog til byrdefordelingen, vil jeg i og for sig være indstillet på at gå imod denne bestemmelse; men jeg beroliger ministeren med, at heller ikke her tør jeg stille noget ændringsforslag, idet jeg finder, at beløbet er så ringe, at man vel kan tage det, og at antallet af kommuner, som vel er forholdsvis stort, alligevel er begrænset. Jeg stiller altså intet ændringsforslag på dette punkt.

Derimod giver jeg af mit fulde hjerte ministeren tilslutning til ophævelsen af krydsningsudvalgene i vejkrudsloven. Jeg kan ikke se, vi skal opretholde en sådan bestemmelse, der alene har betydning som grundlag for honorarberegning til tjenestemænd foruden til den FDM-mand, der sidder i udvalget. Jeg kan altså godkende, at man lader disse særlige honorarer bortfalde, og endvidere den administrative rationalisering, som anføres som begrundelse for det.

Jeg kan slutte med at sige, at mit parti kan give principiel tilslutning til lovforslaget. Vi regner med, at det kan gennemføres nogenlunde uden ændringer.

Chr. R. Christensen: Det foreliggende lovforslag er en konsekvens af den omlægning af den kommunale inddeling, som har fundet sted eller er ved at finde sted, og disse konsekvensændringer kan man naturligvis tiltræde. Jeg skal ikke nægte, at der i de forudgående måneder har været anledning til betydelig ængstelse, ikke mindst inden for amterne, for, hvad dette forslag ville indeholde; når der så kommer et forslag, der stort set er blevet til efter recepten: lad det være, som det er, og blive, som det var, virker det i høj grad beroligende, og de begrænsede ændringer, der er foreslået, kan man i hvert fald ikke nære nogen ængstelse ved.

Men hele det forhold, at man ikke er gået til bunds i spørgsmålet om de fremtidige vejtilhørsforhold, er ensbetydende med, at vi må regne med, at denne lov i høj grad har midlertidighedens karakter, så vi nok inden alt for mange år må imødesee et nyt lovforslag, som løser problemerne på dette område.

Ved forslaget deles vejene ind i fire grupper: de egentlige statsveje, som består af motorvejene og af de hovedveje, der er udbygget som motorveje, amtsvejene, som er de øvrige hovedveje, bivejene og endelig landevejene, hvorom bekymringer har været gjort gældende. Men når man foreslår, at kun de gennemkørselsveje, der indtil 1. april 1970 har henhørt under en bykommunes styrelse, skal forblive der, medens de øvrige landeveje i de udvidede bykommuner skal forblive under amternes styrelse, sker der altså ikke det helt afgørende, og jeg tror, det vil blive hilst med almindelig tilfredshed ude i amterne. Endelig er der så by- og landkommunerne, der fortsætter med at administrere de almindelige veje og gader.

Der er det lidt særprægede ved dette lovforslag, at det ikke har fået fuld tilslutning fra organisationerne. Der står i bemærkningerne, at det er udformet med hensyn-tagen til organisationernes bemærkninger. Også det understreger midlertidighedens karakter, og det kan kun give os anledning til at hæfte vor opmærksomhed på de betragtninger, der vil blive gjort gældende fra de pågældende organisationer.

Der er som sagt for mig at se intet uro-vækkende ved denne lovgivning, og jeg kan